

ÉGIGÉRŐ

27. évfolyam 3. szám

2023. december - Advent

Sandro Botticelli (1445-1510): The Mystical Nativity, 1500-1501, National Gallery, London

A 2024-es év igéje:

„Minden dolgokat szeretettel menjen végbe!”

1Kor 16,14

A bibliakutatás egyik izgalmas iránya az úgynevezett történetkritika, aminek célja, hogy megismerjük a szövegek mögötti világot. Ez a több évszázados módszer arra kíváncsi, hogy pontosan kik is voltak a bibliai szövegek szerzői, hogyan befolyásolta őket az a társadalmi környezet, amiben éltek, és hogy mi is volt a szándékuk a szövegek lejegyzésével. Számtalan olyan fejezetet olvashatunk a Bibliában, amelynek történeti háttere még a legjobb kutatók előtt is ismeretlen, azonban a levelek nagyobbik része nem ilyen, kifejezetten sokat tudunk róluk.

Sőt, egészen meglepő felfedezéseket tehetünk, ha úgy olvassuk ezeket a leveleket, hogy keressük a kontextusról árulkodó nyomokat. Néhány hónapja fedeztem csak fel és egyből a személyes kedvencemmé vált a következő páli mondat a Timóteushoz írt második levélből: *„Köpenyemet, amelyet Tróászban Karposznál hagytam, hozd el, amikor jössz.”* (2Tim 4,13)

Nincs a mondat mögött mély teológiai tartalom, nem árul el semmit Pál itt az Isten titkáról, csak az akkori történelmi kontextus egy pontjának lenyomataként áll előt-

tünk ez az egy mondat. Ráadásul nem is fontos pillanat ez, hanem egy parányi apróság, egy kabát elhagyása.

Hogy a 2024-es év igéje kapcsán miért a történetkritikáról meg egy kabát elhagyásáról írok? Mert Pál apostol az isteniről szóló gyönyörű szövegek mellett a hús-vér valóságról is ír ezekben a levelekben. Nem elvont fogalmak ezek, hanem mindennapi helyzetek, amik akkor őket, és most mindannyiunkat érintenek. Így Isten szeretete, felszabadító örömhíre sem laboratóriumi körülmények között ér el minket, hanem a való életben: egy nagy, közös ünnepben, egy meghallgatott imádságban, egy elkaptos mosolyban vagy egy elveszettnek hitt, de megtalált kabátban.

Ezért írja Pál apostol az első korinthusi levél végén, hogy bármilyen helyzetben is vagyunk, minden cselekedetünk, minden gondolatunk, minden lélegzetvételünk szeretettel menjen végbe. Hisz ki tudja, talán éppen mi lehetünk az a valóság, amelyben nyilvánvalóvá válhat, kicsoda is Isten, és hogy mennyire szeret minket.

Nagy Szabolcs

70. jubileum

Csengődy László lelkész budahegyvidéki szolgálata

1963. október 20. – 1985. október 20.

Az idei évben emlékezünk gyülekezetünk 70. születésnapjára: a Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközség az 1953. január 11-én tartott ünnepi közgyűlésen megkezdte önálló, független működését. Ebből az alkalmából dr. Vidovszky István felügyelő egy személyes visszaemlékezéssel tekintett vissza erre az időszakra, különös figyelmet fordítva a kezdetekre és a hetven év utolsó három évtizedére. Ezt folytatva ez az írás idézi fel közösségünk történetének azt a lelkészét, aki a leghosszabb ideig töltötte be a parókusi lelkészi tiszteletet.

A budahegyvidék evangélikusság történetének egyik legnehezebb időszaka Danhauser László kényszerű lemondásával vette kezdetét, és a hatvanas évek elején a helyzet még súlyosabbá vált. Ennek megoldására Várady Lajos, akkori budai esperes 1963. február 26-i presbitériumi ülésen jelentette be, hogy helyettes lelkészként Csengődy Lászlót küldi ki a gyülekezetbe. Nem sokkal később a presbitérium javaslatára a gyülekezeti közgyűlés öt lelkészének megválasztotta, és 1963. október 20-án a beiktatása is megtörtént. Ezzel kezdetét vette egy több mint két évtizedes szolgálat, melyre a kommunista diktatúra árnyéka vetült rá, melyben hosszú éveken keresztül kellett helytállni meglehetősen nehéz, sokszor kimondottan méltatlan körülmények között. Csengődy László és Ruttkay Elemér másodlelkész hűséges és állhatatos szolgálata stabilitást hozott Budahegyvidék életébe, és újra kezdtek visszatérni az azt korábban elhagyó testvérek. Csengődy László a gyermek- és ifjúsági munkában vállalt meghatározó szerepet, megszervezve, irányítva e körök

önkéntes szolgálóit. A '70-es éveket a csendes belső munka, valamint a közegyházal a gyülekezetért vívott harcok jellemezték. Ez utóbbi a gyülekezet parókiájának visszavételével volt kapcsolatos, mely rendkívül sok plusz munkát, terhet jelentett a budahegyvidéki elnökségnek. Az ÁEH is folyamatosan inzultálta a gyülekezet akkori vezetőségét, lelkészeit, hogy tiltsák ki az istentiszteletekről a „reakciós elemeket”, többek közt Ordass Lajos püspököt. Erre azonban egyikük sem volt hajlandó. A hetvenes évek végén, nyolcvanas évek elején már érezhetőek voltak a változások szelei, ennek kézzelfogható jele volt, hogy két évtizedes küzdelem után a gyülekezet újra használatba vehette jogos tulajdonát, a parókiát. A Lutheránus Világszövetség 1984-es magyarországi nagygyűlése és az azt követő események nyomán érezhető volt a kommunista, elnyomó hatalom gyengülése, bár talán akkor még senki sem sejtette, hogy a rendszerváltozásig már csak néhány év van hátra. Csengődy László 1985. májusában jelentette be nyugdíjba meneteli szándékát. A gyülekezet 1985. október 20-án – beiktatásának 22. évfordulóján – búcsúzott lelkészétől szeretetvendégség keretében. Sajnos nem adhattak meg számára a megérdemelt és boldog nyugdíjas évek, súlyos betegség után 1992-ben, 67 éves korában „ment el minden élő útján.” Emléke, szolgálata legyen áldott, a Mindenhatónak köszönjük meg a vele töltött időt!

Keczkó Pál

Kerekes Tituszné és Kézdy Pál:

„A Budahegyvidéki Evangélikus Gyülekezet története” alapján

Csengődy Laciról

– a barátomról

Csengődy László nagytiszteletű úr, a Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközségnek 1963. október 20-án a Tartsay utcában beiktatott lelkésze – nekem a továbbiakban csak Csengődy Laci vagy Laci – attól kezdve lett a barátom, hogy prédikációit hallgattam. Ugyanebben az évben kerültem új munkahelyemre, a Műszaki Egyetemre, ahol megismerkedtem későbbi feleségemmel, Tóth Évával. 1964-ben ki más eskethetett volna minket, mint az új barát, Csengődy Laci.

Lacit hiteles embernek ismertem meg, egy olyan korban, amikor ez igen nagy kincsnek számított. Barátságunkhoz az ő figyelmes, kérdező, megfontoltan és érvelve válaszoló, nyílt magatartása is hozzá tartozott. Sokszor járt nálunk, feleségemmel is könnyen összebarátkoztak, én is jártam náluk a Tusnádi utcai kis lakásukban. Azonban nagyobb családi összejövetelekre nem került sor, mert – ahogy kissé röstelkedve mondta – az ő többgenerációs lakásuk erre nem alkalmas. A neki járó Tartsay utcai lakást (parókiát) ugyanis huszonkét éves budahegyvidéki szolgálata alatt sajnos nem kapta meg, mert azt a regnáló püspökök védenca lakta egész idő alatt, jogtalanul. Laci sem erről, sem az ÁEH-val vagy a püspökökkel való küzdelméről nem panaszkodott nekem soha.

A „Bibliáóra felnőtteknek” címen zajló beszélgetések sokszor nagyobb lakásokban szerveződtek (pl. Gadó Paliéknál a Pagony utcában). A gyermek bibliakörök vezetőinek felkészítését Laci a lelkészi hivatalban tartotta. Az itt elhangzott témák közül kiemel-

ném az „Aki egy mérföldre kényszerít téged, menj el vele kettőre” ige magyarázatát: a rómaiak által megszállt Palesztinában a hadsereg katonájának

joga volt egy helyi zsidó lakost arra kényszeríteni, hogy a súlyos katonai felszerelést vigye helyette egy mérföldnyit. Ha hajlandó vagy mégannyit menni a katonával, talán mód nyílhat arra, hogy meginduljon a beszélgetés, mindkét fél elmondhatja a maga sérelmét, és talán enyhül a meg nem értettség is. Laci mindig hajlandó volt a neki kijutott történelmi korszakban, 1963 és 1985 közt beszélni az illetékesekkel a nyilvánvaló ellentétekről úgy, hogy saját meggyőződését egy pillanatra sem adta föl.

Laci idejében volt az első ifjúsági gyalogtúra, kerékpártúra, az első gitáros-könynyűzenés ifjúsági istentisztelet: milyen jó, hogy ezek a hagyományok ma is tovább élnek, virágoznak. Laci – mint mondtam – az egyházon belüli küzdelmeiről nekem soha nem panaszkodott, de a véleménynyilvánítási jog és a szabad vita hiányát, a szabadság hiányát egészségileg is nagyon megsínylette. Több alkalommal mesélte, hogy amikor a nagy hófödte lejtőkön síel feleségével, Eszterrel, akkor úgy választja meg a pályát, ahogyan akarja, ott és akkor érzi szabadnak magát.

Fiamat is ő keresztelte meg 1968-ban, majd konfirmálta 1983-ban. Ez utóbbi – Laci személye miatt – döntően alakította Ákos fiamban az Isten és az ember közti kapcsolat tisztázását.

Németországban egyházi, nem parókus lelkési szolgálati helyet ajánlottak neki (kitűnően beszélt németül), de nem kapott

útlevelet, mert az illetékes püspök nem írta alá a kérelmet. Ezután kérte nyugdíjazását, és mint nyugdíjas, megkapta az útlevelet, de már későn. Tübingenbe érve Laci hamarosan súlyosan, gyógyíthatatlanul megbetegedett. 1992 nyarán meglátogattam, és még – utoljára – beszélhettem vele, családk jó barátjával.

Erdélyi Attila

Egy volt konfirmandus visszaemlékezése

Nagyon szerettem a prédikációit. Nagyon szerettem a jelenlétét. Ugyanazt éreztem, ha csak beszélgetett apámmal, s én is ott voltam, ugyanazt éreztem, amikor a konfirmációt előkészítő délutánokon hallgattuk, beszélgettünk vele. Valami nyugodt, kiérlelt, megfontolt gondolatokon és megkérdőjelezhetetlen, de nem kérdések nélküli, bátran kérdező hiten alapuló meggyőződést éreztem rajta, mindahányszor együtt voltunk.

Nagyon fontos volt nekem, a megértésre törekvő gyerekek, fiatalnak, hogy szemlátomást sokszor, alaposan végiggondolt gondolatokkal tudta átadni, amit a kereszténységről vagy – még tágabban nézve – ember és Isten kapcsolatáról, a világ berendezéséről gondolt, és hitt is. Mert a meg-

győző erő a csendes, okos szavak mellett abból is adódott, hogy személyes, átélt hit mutatkozott meg előttem.

Amikor ő eltűnt a látóhatáromról, sokáig kellett keresnem, hogy ki tud ilyen meghatározó támasza lenni formálódó világképemnek. Azt hiszem, hogy az a szerető Istenről alkotott kép, amely bennem él, amely nemigen fér össze büntető, bosszút álló égi hatalom képével, de sokkal inkább az embert szabadként kezelő, önmaga és a világ számára egyaránt jót hozó út felé terelgető Szülőt mutat, ez a kép elsősorban tőle, Laci bácsitól és apámtól, az ő barátjától származik. Éppen ez a kép, ez a hit, ez a meggyőződés az, amit én a saját gyerekeimnek próbálok átadni ma is.

Erdélyi Ákos

**Bogdányi
Ferenc**

„...kövessétek hitüket.”

(Zsid 13,7)

November 23-án kaptuk a hírt, 96 évesen – Örök élet vasárnapja előtt három nappal – elment Feri bácsi, az istentiszteletek, gyülekezeti rendezvények elmaradhatatlan látogatója, a keddi gyülekezeti bibliaóra oszlopos tagja. Kiváló építésmérnök volt, az AGROBER főmérnöke. Jól beszélt angolul, németül. Több évig dolgozott kiküldetésben Iránban, de világbanki projektek előkészítésében is tevékenykedett többek között Washingtonban, Mexikóban, pedig soha nem volt párttag. 75 éves koráig aktív volt, s még kilencven felett is tanított unokáinak matematikát, reáliákat.

Szülei Vas vármegyéből származtak, az 1920-as években kerültek Budapestre. Ketten voltak ikertestvérek, két fiú. Katolikus édesapja indultatos ember volt, szülei hamarosan elváltak. Édesanyja a kelenföldi evangélikus gyülekezet hűséges tagja volt. A fiúk is ott konfirmáltak.

1963-ban házasodtak meg Ajtai Annával, a Szezhlo család leszármazottjával. Egy fiuk született, Gábor, aki már fiatalon aktív tagja lett a Tartsay utcai gyülekezetnek. Ifjúsági bibliaórát vezetett, presbiter is volt. Feri bácsi, mint mondta, nem élt vallásos életet, csak nagy ünnepeken ment templomba. A fia révén ismerték Hegyvidéken. Büszke volt fia családjára, négy kedves, okos unokájára és evangélikus lelkész menyére.

2006-ban megözvegyült. A temetés után két nappal elment az istentiszteletre, ahol imádkoztak szeretett feleségéért, és meghívták a keddi bibliaórára. Ez fordította meg. „Ez segített a fájdalom, a veszteség elviselésében, és érdekelt is a dolog.” – mondta később. „Értelmes emberek jártak oda, Koczor Miklós volt az óra laikus vezetője, aki műszaki doktor volt. Járt oda több mérnökember is, Csonka Géza, Kerekes Titusz...”

„A meghirdetett igehelyeket mindig előre elolvastam, hogy többször és magamnak is értelmezsem. Minden alkalommal hozzá is szóltam a témához.” Komolyan vette, készült rá, mérnöki megbízhatósággal és következetességgel; teológiai irodalmat is olvasott hozzá. Jó volt hallgatni világos hozzászólásait, kiérlelt gondolatait. Vastagodott a hite, ahogy a fák erősödnek, külső embere azonban 80 felett már romlott, gyengült a szíve, fájtak a lábai, szenvedést okozott neki a járás.

2019 szilveszterén pacemakert kapott. A fiáékhoz került rehabilitációra, majd a győri evangélikus szeretetotthonba 2020-ban. Onnan is bekapcsolódott telefonon a keddi bibliaórákba. Azokra is készült.

„Már ne gyere el meglátogatni, egész nap az ágyban fekszem. – mondta néhány hete. „Nagyon fájnak a lábaim, nem tudok felkelni. Minden héten meghallgatom telefonon a bibliaórát. Sokat imádkozom. Nem szabad hosszú ideig élni, egyre nehezebb. Mindenkit üdvözlök, aki még emlékezik rám!”

Emlékezzünk rá!

Szák Kocsis Pál

Bemutakozás

Ferencz Judit vagyok. 1962-ben születtem Budapesten, itt is laktam kisebb-nagyobb megszakítással 35 évig. Két éve költöztem Nagykőrösre. Két felnőtt fiú édesanyja és egy hét éves kisfiú nagymamája vagyok.

17 évig gyógymasszőrként dolgoztam, de van egy pedagógiai és családsegítő végzettségem is, melynek keretében nyaranta halmozottan hátrányos helyzetű gyerekek táboroztatásánál önkénteskedtem.

November elsején érkeztem a Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközségbe, adminisztrációs és egyházi feladatokat ellátni.

Örömmel tölt el, hogy itt lehetek, és remélem, hogy személyes ismeretségeket is

mihamarabb ki tudok alakítani. Ha bármi-ben segíteni tudok, forduljanak hozzám bizalommal.

Az ünnepek előtt mindannyiuknak áldott szép karácsonyt kívánok!

Szeretettel:

Judit

Aurelius Prudentius Ébredjetek!

Fordította: Babits Mihály

*A hajnal szárnyas hírnöke
az új nap jöttét zengi már
és a lelkünket fölverő
Krisztus megint életre hív.*

*„Vigyétek!” – szól – „az ágyakat:
Mindent, mi álmos, rest, beteg!
Tisztán, virrasztva, józanul
várjatok: már közel vagyok.”*

*Jézust kiáltsa hát imánk
virrasztva, esdve, zokogón:
a tiszta szívet a feszült
ima szunnyadni nem tűri.*

*Vágd el az álmot, Krisztusunk,
törd meg az éj bilincseit;
oldd el rólunk a végső bűnt
s deríts új világot reánk!*

Aurelius Prudentius Clemens, röviden csak Prudentius
(348, Hispania Tarraconensis – 413 körül, Hispánia) római születésű keresztény himnusköltő.
(Wikipedia)

Zalai kirándulás

Ha őszi, akkor gyülekezeti kirándulás. Idén sem volt ez másképp. Mindig nagy lelkesedéssel készülünk, eltervezzük, hogy időben elindulunk, hogy a virsli-vacsorára odaérjünk, de ez még egyszer sem sikerült. Mindig mi érkezünk utolsóként, de szerencsére azért eddig még mindig jutott virsli és némi kontyalávaló is.

Idén Zalabér volt a kiindulópont, és a Jóisten ismét kegyes volt hozzánk, mert szuper időt adott egy kiadós, egész napos túrához. Kicsit biztatni kellett a 8 és 11 éves fiaimat, hogy tartsanak ki, mert a cél egy olyan pontja a Zalai dombságnak, ahonnan belátni az egész Balaton-felvidéket, de sikerült eljutunk oda, ahonnan valóban gyönyörű látvány tárult eléink. Ráadásul mi duplán kötődünk ehhez a tájhoz, mert sok év-tizedes zánkai nyaralók vagyunk. Zánkára mi úgy tekintünk, mint a világ közepére, innen indul, és ide érkezik minden út. Ebben a kérdésben azért évről évre vitába keveredek néhány kedves, lelkes, szepezdi nyaralóval a gyülekezetből, de valahogy azért kibékítjük ezt a köztünk feszülő ellentétet.

A túrázásunk jutalma egy nagyon kellemes borkóstoló volt, ahol kifújhattuk magunkat, és feltölthettük a testünket, lelkünket jobbnál jobb borokkal. A fiaim fáradtsága okán nekem már könnyű dolgom volt visszafelé,

mert egy autó felvette azokat, akik már nagyon el voltak csigázva, így a fiaim mellé én is beülhettem. A szálláson pedig már nagyon várt minket valaki, főleg kisebbik fiamat, Barnit. A ház kertjében ugyanis volt egy aranyos kiscica, amelyik jámborságával és játékoságával teljesen levette a lábáról Barnit, aki átlagon felül vonzódik a cicákhoz. Van is neki egy gyűjteménye különböző méretű, mintájú és anyagú cicából. Egy hajszálon múlt, hogy végül a sok plüsscica mellé nem került be ez az élő kiscica is, de végül sikerült meggyőznöm Barnit, hogy jobb a cicának itt a kertben, mint a 3. emeleten, egész nap egyedül. Így aztán cica maradt, de az emléke egy életen át elkíséri a fiamat.

Másnap már csak egy rövidebb táv várt, és azután a jól megérdemelt ebéd. Visszafelé természetesen megálltunk Zánkán, és megállapítottuk, hogy ezt az ideo őszi kirándulást kár lett volna kihagyni, úgyhogy megyünk jövőre is!

Szirmai Andrea

Ifihétvége

Több okból is szeretem ezeket az alkalmakat. Ilyenkor az egyébként néhány órás együttlétek témájára egy egész hétvége jut, jó eséllyel gazdagabban megy haza a fiatal, ha másért nem, a közösségi élményből fakadóan. Amiért viszont a legjobban szeretem ezeket a hétvégéket, mert évente csak egy van belőlük. Maximum kettő. Ezért (szinte) mindenki eljön, és ott van bennünk a késztetés, hogy ezt a hétvégét semmiképp ne tékozzaljuk el.

Idén stílusosan az év igéjét boncolgattuk Nagy Szabolccsal, aki az egész hétvégét kordában tartotta. Akinek ez kapásból nem jut eszébe: „*Te vagy a látás Istene*” (1Móz 16,13). Ennek kapcsán gondolkodtunk arról, hogyan látjuk magunkat, vajon ez mennyire egyezik azzal, amit Isten lát. De arról is beszélgettünk, hogy egyes bibliai szereplőket miként látunk mi, és hogyan láthat-

ta Jézus abban az időben. A konklúziót persze mindenki magának levonhatja, egyben azonban megbizonyosodtunk, hogy Isten bennünket az ő szeretett gyermekeinek lát, akikben gyönyörködik.

Nagyszerű hétvége volt, rengeteg kötetlen programmal, amelyek alatt bőven adódott lehetőség olyan dolgokról beszélgetni, amelyekre kevés egy általános ifi ideje. Az i-re a pontot a vasárnapi istentisztelet tette fel, egész pontosan gyülekezetünk korábbi hatodévese, az ifi „felvirágoztatója”, Szemerei Benjámin, aki a szertartást végezte a Nagyvelegi evangélikus templomban.

Köszönjük Nagy Szabolcsnak, Mátyás Viktoriának és Kovács Bencének az együttlét szervezését, valamint Osváth Szabolcsnak, aki nélkül nincs ifihétvége.

Keczkó András

Évszázadok ölelésében

BUDAI ÉNEKÜNNEP 2023

Örök élet vasárnapja különleges nap a Budai Evangélikus Egyházmegyében: idén immár harmadszor találkozhattak az egyházmegye kórusai és gyülekezetei, hogy az ige és a muzsika segítségével együtt készüljenek az új egyházi évré.

A Budai énekünnep a kórustalálkozó és a korálünnep műfaját egyesíti. Az énekarok önálló műsorral készülnek, emellett közösen is előadnak néhány, az alkalom témájához illő kórusművet. Nagy figyelmet kapnak értékes koráljaink: gyülekezeti énekként és többszólamú feldolgozásban egyaránt.

2023. november 26-án a budahegyvidéki evangélikus templom adott otthont az énekünnepnek. Örök élet vasárnapja üzenetének kibontása mellett – „*Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég.*” (Jel 21,6) – a reformációval kapcsolatos ötszáz éves évfordulóra is emlékeztünk. 1523-ban keletkeztek a legkorábbi evangélikus gyülekezeti énekek, melyek közül kettőt a kórusok és a gyülekezet alternatívan, versszakonként váltakozva szólaltattak meg. Az első a *Jer, örvendjünk, keresztyének*, Luther Márton személyes vallomása hitéről (EÉ 318); a második pedig *A menny Urának tisztelet*, Nikolaus Decius Gloria-parafrazisa (EÉ 43).

Keczkó Pál betegsége miatt Dobó György egyházmegyei felügyelő köszöntötte a résztvevőket, és Nagy Szabolcs helyi lelkész vezette a liturgiát, majd tolmácsolta az egyházmegye esperesének igehirdetését (Jel 21,1-7: Új ég és új föld).

Nagyon sajnáltuk, hogy a piliscsabai gyülekezet nemrég alakult énekkarát betegség miatt szintén nélkülöznünk kellett.

A budavári gyülekezet Schütz kórusa Hacknauer Bettina vezetésével Ola Gjeilo kortárs norvég komponista *Ubi caritas* című művével kezdte és Antonio Vivaldi *Gloriájának* két tételével zárta a programot. A budahegyvidéki gyülekezet énekkara Hikisch Zoltán irányításával Joseph Haydn zsoltárfeldolgozása után egy spirituálét szólaltatott meg.

A kelenföldi gyülekezet énekkarának és kamaragyüttesének műsorát Bence Gábor karnagy úgy állította össze, hogy két korálfeldolgozás keretezett egy evangéliumi motettát. Michael Praetorius *Dicsőítünk, Krisztus, aki szenvedtél* (EÉ 199) korálharmonizálása után Melchior Franck megjelenítésében hallhattuk Jézusnak János tanítványaihoz intézett szavait (Lk 7,22-23). Végül a titokzatos sorsú Liebhold nagyszabású korálfeldolgozása szólalt meg: *Az Úrra hagyjad minden dolgod* (EÉ 331,2.5).

Fotó: Szepesfalvy Bence

Az egyesített kórus Gárdonyi Zoltán *Emlékezzél, Úr Isten, híveidről* című kompozícióját énekelte. A dallam fordulatait, hangkészletét felhasználó, kifejező orgonakíséret segítette a régi magyar ének imádságos – és nagyon aktuális – versszakainak átélését. *„Emlékezzél, Úr Isten, híveidről, / Lelki-testi sokféle szükséginkről, / Viselj gondot irgalmasságotból, / Különösen te szent Egyházadról. // Ne hagyj minket, Úr Isten, szomjúhozunk, / Az élő víz adassék most minékünk, / Mely víz után soha nem szomjazunk, / Mert tebenned örökké vigadunk.”*

Szepesfalvy Kristóf szaxofonnal, Ferenczi Zsófia és Kovács Kinga fuvolajátékkal gazdagította az alternatív énekek hangzását. Bognár Attila hegyvidéki presbiter a lektori szolgálatot végezte.

Az énekünnep majd minden pontját átszötte és felemelte Németh Sándor orgonajátéka: a légkörteremtő korálfeldolgozásoktól kezdve az énekek lelkesítő vezetésén keresztül a kórusművek alkalmazkodó kíséretéig.

Az éneklő, igehallgató és imádkozó közösség így fejezte be a napot: *„Hívlak, megváltó Jézusom, / Segítöm vándorutamon, / Világom a sötétben: / Küldd angyalod, / Hogy búk, bajok, / Kísértés ellen védjen!”* (EÉ 110,2)

Az énekünnepről örömmel és hálával tudósít az alkalom szerkesztője és szervezője, a közös kórusművek karnagya:

Ecsedi Zsuzsa

egyházmegyei zenei felelős

A tudósítás megjelent az Evangelikus.hu oldalon.

Kazuális szolgálatok 2023-ban gyülekezetünkben

A keresztség szentségében részesültek:

Kerényi Abigél Eszter, Kurucz Rita,
Tóth Kurucz Bence, Tóth Kurucz Donát,
Soós Jakab, Hettyey-Szelényi Álmos,
Schmidt Gréta Irén, Schmidt Gellért Kálmán,
Katona Villó Rozália, Chmelik Blanka,
Deák Liza, Gubán Kristóf,
Szalkai Szabó Lara, Erdőssi Lilien Krisztina,
Klszák Eszter Kinga, Klszák Zsófia,
Jóczik Botond, Bíró Kerekes Eleanor,
Szabó Deli Álmos, Stelli Vivien Emma,
Csige Zsombor, Kovács Róza Hanna,
Csath Brúnó, Hayth Miksa,
Magyar-Hikisch Merse, Üрге László Levente,
Sárga Benedek Emil, Sárga Csenge Rebeka,
Sárga Emese Zselyke, Krizsán Bertalan

Házasságukra Isten áldását kérték:

Takács Tamás és Párkányi Anikó,
Dr. Magicz András
és Kristóf Anikó Gabriella,
Grein Maximilián Gellért
és Grein-Kucsera Noémi Blanka,
Kérges Dániel és Szabó Franciska,
Mayer Zsolt és Erős Dorottya,
Horváth Krisztián és Fónai Nóra,
Lapinskas Attila és Szabó Lilla

Konfirmált:

Bordás Robin Dániel

Akiket utolsó útjukra kísértünk:

Dr. Isépy István,
Frenyó Zoltán Sándor,
Szinessy Iván Lajosné
született Moór Éva,
Bíró Albert,
Gelegonya Anna Mária,
Dr. Tettey Emil Gábor,
Vajda Dezső István,
Dr. Huszák András,
Budai Józsefné született Bancsó Terézia,
Kovács Józsefné született Knézy Judit,
Danhauser Anna Olga,
Király Péter János,
Czelezcz Ferenc,
Remenyik Zsuzsanna Margit,
Farkas Lajosné született Hering Elma,
Bakos Józsefné
született Benedek Katalin,
Antal Adorjáné született Károly Ildikó,
Dr. Papp Miklósné
született Karrer Melinda,
Dr. Turján Sándorné született Lénárt Ildikó

ÉGIGÉRŐ

Erős vár a mi Istenünk!

A BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA, MEGJELENIK ÉVENTE 4 ALKALOMMAL
Kiadó: Keczkó Pál Ielkész | 1123 Budapest, Kék Golyó utca 17. | Telefon: +36 1 224 0640; +36 20 824 3460
E-mail: pal.keczko@lutheran.hu | Szerkeszti: Keczkó Szilvia

hegyvidek.lutheran.hu

Típo, tördelés: Kappéter Ákos | Nyomdai kivitelezés: Rózsá Gábor nyomdája

A KIADVÁNY MEGJELENÉSÉT A XII. KERÜLETI HEGYVIDÉKI ÖNKORMÁNYZAT TÁMOGATJA.